

Feyenoords Finale
TIRANA '22

Gerard Tuk

2022

**Feyenoords Finale
Tirana '22**

Copyright © 2022

Auteur: Gerard Tuk

Omslag (en foto): Gerard Tuk

Correcties: Arjan van de Griend (SCR TekstPlus)

Druk: Pumbo.nl

Lettertype tekst: Cambria

koppen: Sports World

subkoppen en omslag: Droit Serif

ISBN 978-90-823962-2-5

NUR-code: 489

NUR-omschrijving: Sportverhalen

www.pumbo.nl/boek/tirana22

www.tirana22.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Toen ik bijna twee jaar geleden het eerste exemplaar van 'Beter dan de beste' mocht overhandigen aan Ben Wijnstekers, was dat met zoveel plezier dat de gedachten aan een tweede boek over Feyenoord al ontstonden. Een biografie van Wim Jansen, mijn favoriete voetballer aller tijden, zou mooi zijn, maar dat deed iemand anders al. Een boek over het seizoen 1982/'83, dat de opmaat voor het kampioensjaar zou betekenen, leek me ook wel aardig. Niet omdat tweede worden zo leuk is, maar omdat de weg omhoog toen al zo duidelijk werd ingezet. En 1984... Tsja. Kampioen worden met Crujff is toch meer iets voor Ajax.

Eerste worden, of tweede. Dat was wat we zeker wisten aan de vooravond van de finale van de Conference League. De laatste wedstrijd moest nog gespeeld worden, alle hoofdstukken van dit boek waren al geschreven. Op de laatste na. Ook dit voorwoord, de omslag en de titel waren gereed.

Eén hoofdstuk nog, en dan zou het boek af zijn.

U als lezer weet al hoe het afliep. Voor mij als schrijver is het nog spannend. Weet u het zelf nog, hoe het voelde? Die morgen dat u wakker werd, op woensdag 25 mei 2022...

Gerard Tuk
Delft, mei 2022

INHOUD

1. De vijfde plek.....	11
2. Werder Bremen.....	17
3. FC Drita (uit).....	24
4. PAOK Saloniki.....	31
5. Drita (thuis).....	37
6. Luzern (uit).....	44
7. Atlético Madrid.....	51
8. Luzern (thuis).....	57
9. Elfsborg (thuis).....	62
10. Elfsborg (uit).....	68
11. Maccabi Haifa (uit).....	73
12. Zes dagen, 9 punten.....	79
13. Slavia Praag (thuis).....	84
14. Moeizame oktobermaand.....	89
15. Union Berlin (thuis).....	92
16. Union Berlin (uit).....	98
17. Slavia Praag (uit).....	104
18. Maccabi Haifa (thuis).....	110
19. Na de winterstop.....	115
20. Partizan (uit).....	121
21. Partizan (thuis).....	127
22. Die ene uitwedstrijd.....	132
23. Slavia Praag (thuis).....	137
24. Slavia Praag (uit).....	143
25. Tussendoortje.....	148
26. Marseille (thuis).....	152
27. Marseille (uit).....	157
28. De derde plek.....	163
29. Bijna-nawoord.....	166
30. AS Roma.....	168

1. DE VIJFDE PLEK

Feyenoord – FC Utrecht, zondag 23 mei 2021 (2-0)

Voor de laatste keer klonk het fluitje van scheidsrechter Dennis Higler, op zondag 23 mei 2021, tegen tweeën in de middag. Er waren op dat moment niet veel mensen die dachten dat dit eindsignaal het begin zou betekenen van een trip naar Tirana, de Albanese stad die aangewezen was voor de eerste finale van de Conference League. Toch zou Feyenoord dáár eindigen: een jaar en twee dagen later, 2200 kilometer van Rotterdam.

Het was 2-0 geworden, destijds niet meer dan een pleister op de wonde. Thuis in De Kuip werd er gewonnen van FC Utrecht en dat maakte een klein beetje goed wat maar moeilijk te verteren was: de vijfde plek. Elf speelrondes lang had de club op die plaats gestaan. Achter Ajax, dat maar liefst zestien punten los stond van de nummer 2, PSV. Feyenoord werd geen derde en ook geen vierde: het eindigde op een straatlengte achter AZ en moest zelfs Vitesse nog net voor zich dulden.

Vijfde... Natuurlijk, als je twee jaar lang derde wordt en daarvóór vierde, dat ben je geen kampioenskandidaat. Maar dit was de laagste plaats in de afgelopen tien jaar. De landskampioen van 2017 was in dat tiental seizoenen twee keer tweede geworden en vier keer derde. Een vijfde plek, dat was deze grote club onwaardig. Vitesse had een prima eerste seizoenshelft en AZ deed het goed ná de winterstop. Maar op Rotterdam-Zuid wou het in deze competitie niet zo lukken.

Die overwinning op Utrecht gaf de teleurstellende ploeg alsnog een Europees ticket. Vijfde worden, daar had je na de zomer niet zo veel last van. Maar niet in Europa meedoen, dat ging je merken. Zowel sportief als financieel was Europees voetbal een must. En dat was dus toch bereikt, via de play-offs. Twee keer in eigen huis, met eerst stadgenoot Sparta over de vloer en daarna FC Utrecht.

Het aanwezige publiek liet horen dat het ergens om ging op die laatste zondag voor de zomer. Een finale van de play-offs om een Europees ticket is óók een finale. Buiten het stadion knalde er vuurwerk toen de spelers het veld betraden. Binnen klonk een gejuich uit duizend kelen.

De eerste grote kans ontstond al na honderd seconden. Een pass op maat door Jens Toornstra belandde op het hoofd van Nicolai Jørgensen, die tijdig vrijgelopen was en de bal over de lat kopte. Misschien was de voorzet net even te hoog. Duidelijk was al wel meteen dat de mannen in rood-wit wilden winnen.

In de negende minuut deed zich een komische situatie voor aan de kant van het veld. Trainer Dick Advocaat, die er kennelijk niet van gediend was dat alle geluid in zijn buurt vastgelegd werd, stond op uit de dug out en trok in koelen bloede een stekker uit een nabijgelegen microfoon. Zo konden kijkers niet horen wat hij zei, maar zijn actie was goed zichtbaar op televisie.

Na 21 minuten deed Orkun Kökçü een prima doelpoging door aan de rechterkant het zestienmetergebied in te dribbelen en in de korte hoek te schieten. Linksbuiten Luis Sinisterra opende de score halverwege de eerste helft met een weergaloos doelpunt. Hij soleerde over de linkerflank en ging het duel aan met Hidde ter Avest, die behendig omspeeld werd. Terwijl Jørgensen positie koos, schoot hij zelf hard in het dak van de goal. Doelman Eric Oelschlägel ging nog wel met zijn handen naar de bal, maar dat bleek zinloos. Dit schot was onhoudbaar.

De Kuip ontplofte. Dat deed dit stadion door de jaren heen wel vaker, maar nu waren het de bijzondere omstandigheden die meespeelden. Maatregelen in verband met de coronapandemie maakten dat er maar zesenhalf duizend toeschouwers waren. Die brulden alsof het stadion tot de nok gevuld was. Op de bank zat een trainer met vochtige ogen. Dick Advocaat, bezig aan zijn laatste wedstrijd, werd overmand door emotie. Dit ene doel moest nog bereikt worden, dan was het over.

Halverwege de tweede helft had Justin Bijlow een heldenrol die gelijkstond aan de prestatie die Luis Sinisterra eerder leverde. Met een prachtige reflex weerhield hij Gyranó Kerk van een doelpunt. 'Redding van de dag', zuchtte NOS-commentator Frank Snoeks. 'Misschien wel: redding van de play-offs.'

Feyenoord ging vol voor de winst en deze actie paste daarbij. In minder positieve zin bleek de drang om te knokken en te winnen ook uit vier gele kaarten. Die van Leroy Fer, een paar minuten voor rust, had ook een andere kleur kunnen hebben. Eric Botteghin kwam na een paar minuten spelen zonder kaart weg bij een te harde overtreding.

Pas tegen het einde viel die bevrijdende 2-0. Bryan Linssen startte precies op het juiste moment en stond net niet buitenspel toen Steven Berghuis, nog maar net over de middenlijn, hem met een perfecte pass vrij voor de keeper zette. De sprint van de aanvaller was zo briljant ingezet dat het nauwelijks voor te stellen was dat hij niet buitenspel stond. Maar hij deed het allemaal prima. Op de rand van het strafschopgebied haalde Linssen hard uit in de rechterhoek. Precies toen de klok op 89:00 sprong, verdween de bal in het doel.

De zes minuten extra tijd werden er zeven. Het 'You'll Never Walk Alone' galmde al van de helaas zo matig gevulde betonnen tribunes. Opnieuw klonk er vuurwerk. En daarbovenuit het 'Dickie bedankt'. De 73-jarige Dick Advocaat stond op van zijn bank en zette zijn laatste wandeling in over die prachtige grasmat, nog één keer naar de spelerstunnel. Onderweg ernaartoe probeerde aanvoerder Berghuis hem over te halen om nog even afscheid te nemen van het publiek. Dick gebaarde dat hij niet wilde, wijzend naar zijn ogen, waar de tranen al opkwamen. 'Dat is de passie van iemand die altijd wil winnen', zei Berghuis later. De speler kwam in de loop van het seizoen best wel eens in botsing met zijn ervaren oefenmeester. 'Maar dat is logisch als je te vaak verliest', zei hij daarover zelf tegen de pers.

Die vijfde plek was inderdaad aan vermijdbare nederlagen te wijten geweest. Thuis viel dat nog wel mee. In het meestal lege stadion leek er toch nog een soort twaalvende man rond te spoken. Nipt werd er verloren van AZ (2-3), dat een prima seizoen speelde. Minder draaglijk was de 0-3 tegen de latere landskampioen. Helaas kwam Feyenoord ook zes keer niet verder dan een gelijkspel, waarin het dan ook nog eens niet vaker dan één keer scoorde. In uitwedstrijden werd er vier keer verloren, zelfs van de uiteindelijke hekkensluiter, ADO Den Haag. 'Vijfde worden met Feyenoord is niet goed', zei de terugtrekkende trainer. 'Gelukkig gaan ze Europa in. Mijn spelers hebben gevochten als leeuwen. Daar ben ik trots op, ik kan ze nog raken.'

Dick wou nu niet in de schijnwerpers staan. 'Ik sta toch voor paal als ik in zo'n toestand een ereronde ga lopen', zei hij. 'Ik ben ook geen type dat graag op de schouders gaat. Het is goed zo.' De tranen van Advocaat trokken de aandacht van televisie en kranten, maar hij was niet de enige in de staf die vertrok. Voor een groot deel van de staf gold hetzelfde. Assistent-trainer Cor Pot, maar ook clubarts Casper van Eijck en teammanager Bas van Noordwijk. En minder bekend: performance coach Rick Cost. Een nieuwe trainer zou aantreden. Een nieuw tijdperk misschien ook.

Bekend was al dat Eric Botteghin weg zou gaan, net als Bart Nieuwkoop en Nick Marsman. Maar de speler die één minuut voor het verstrijken van de reguliere speeltijd die puike pass gaf, had daarmee ook zijn laatste daad verricht. Hij werd in het seizoen 2020/'21 derde in het rijtje van topscorers en zelfs tweede in de lijst van meeste assists. 'Ik heb nog een jaarcontract hier', zei Berghuis ontwijkend na de wedstrijd. Wie weet welke keuze hij korte tijd later zou maken, vindt het een zure uitspraak. Ja, hij had nog een jaarcontract. Maar het punt was of hij echt van plan was om dat uit te dienen. Twee dagen later antwoordde hij op die vraag nogal vaag, toen het Algemeen Dagblad die stelde. 'We zijn goed met elkaar en vooral eerlijk

naar elkaar toe', luidde het toen. 'Er zijn al veel clubs geweest waar ik Feyenoord niet voor wilde verlaten. Wat er nog komt, zien we wel.' De namen van de partijen waartegen hij 'nee' zei, bleven ongenoemd.

Het was bijzonder hoe deze speler die een zeer waardevolle bijdrage leverde in het zojuist geëindigde seizoen terugkeek op enkele mindere momenten van hemzelf. Hij kon zich soms heel moeilijk inhouden als het even niet lekker liep. 'Die rode kaart tegen Heerenveen vond ik zelf niet zo schokkend', zei Berghuis daarover. 'Een eerste gele kaart voor een overtreding op Joey Veerman en bij de tweede was ik iets te laat. Die tegen Vitesse wil ik niet goedpraten. Maar als je zelf op het veld hebt gestaan, herken je dit wel. Vitesse was beter in De Kuip. We waren niet in control. Ik ben er niet erg van geschrokken, in tegenstelling tot veel anderen. Al neem ik het mezelf wel kwalijk, hoor. Ik kreeg twee duels schorsing en miste ADO uit en Ajax thuis.' Spelers van die laatste ploeg zou hij het volgende seizoen nog heel vaak tegenkomen. In de eigen kleedkamer.

'Die rode kaart tegen Heerenveen vond ik niet zo schokkend', had hij dus gezegd, maar die betekende wel de uitschakeling in de beker. Althans, de kaart zelf niet, maar velen zagen daarin wel een kentering. Toch schoof Dick Advocaat destijds na het verloren bekerduel de schuld niet op zijn aanvoerder. 'Deze speler is zo met zichzelf en het elftal bezig. Zo bezig om alles goed te doen. Berghuis is een winnaar. Hij weet zelf wel wat hij verkeerd heeft gedaan. Moet ik dan ook na iedere wedstrijd dat hij bepalend is geweest, zeggen dat hij het goed heeft gedaan?'

Je wilt er als Feyenoordsupporter niet meer aan terugdenken, maar het stond in die uitwedstrijd voor het bekertoernooi 1-3 tegen Heerenveen. Het leek een gelopen race, tot aan die kaart. Toch verweet Dick Advocaat dat niet in eerste instantie zijn aanvoerder. 'Als je kijkt naar de persoonlijke fouten, dan schrik je wel. We hebben van onszelf verloren, niet van Heerenveen.'

We zitten niet meer in de beker en niet meer in de Europa League', zei hij toen broodnuchter. 'Uit die toernooien kun je geknikkerd worden, maar het ging mij tegen Heerenveen om de manier waarop. Het heeft weinig zin om daar heel lang bij stil te staan. We moeten nu voor de tweede plek gaan. Ik weet dat jullie als journalisten elke keer een verhaal moeten maken, maar uiteindelijk komt het ware verhaal pas na de laatste wedstrijd.'

Dat laatste was dan wel weer een aardige uitspraak. Die play-off tegen FC Utrecht was niet het laatste, maar juist het begin, waarna het ware verhaal zou komen. Het verhaal over de weg naar Tirana.

2. WERDER BREMEN

vriendschappelijk – zaterdag 17 juli 2021 (2-1)

FK Dečić had het kunnen worden, de eerste tegenstander in dat Europese avontuur. Een ploeg uit Montenegro, waar zelfs de kenners in Nederland maar weinig over wisten. Het werd die andere, ook bepaald geen bekende: FC Drita. FK Dečić is allang vergeten, maar die andere naam zou een symbool worden voor hoe moeizaam Feyenoord aan de League begon.

Voor de beide mogelijke eerste tegenstanders gold dat ze een ronde eerder hadden moeten beginnen. In de eerste voorronde van de Conference League troffen die ploegen elkaar twee keer. Thuis in Kosovo won Drita met 2-1, nadat de bezoekers al na drie minuten op een 0-1 voorsprong waren gekomen. Al snel werd er orde op zaken gesteld en ook de return in Montenegro eindigde in winst.

Feyenoord mocht dus later van start, in de tweede voorronde van de Conference League, dat nieuwe toernooi, waar vanwege het niveau wat schimpend over gedaan werd. Maar als je dan toch meedeed, dan kon je maar beter die voorrondes overleven. Liever meedoen in de strijd tussen clubs die wat minder hoog aangeschreven staan, dan zelfs daar niet staande blijven. De inkomsten uit het Europese voetbal konden bovendien goed gebruikt worden.

In Rotterdam werd er enkele dagen voor die eerste wedstrijd nog geoefend tegen Werder Bremen. Een naam die groter klonk dan FC Drita, maar dat toch vooral dankte aan zijn verleden. Bremen werd landskampioen in hetzelfde jaar als Feyenoord: het seizoen 1992/'93. Voor beide zou dat niet de laatste keer zijn: Werder Bremen eindigde ook in 2004 nog bovenaan in de Bundesliga. Dat was inmiddels vergane glorie. Nu dit team in Rotterdam-Zuid aantrad, was het nog bezig met het slikken van de bittere pil van de degradatie van vorig jaar.

Ondertussen sprak zo'n tegenstander op het tweede niveau van Duitsland meer tot de verbeelding dan die eerste opponent in de Conference League. Alleen al de grootte van het thuishonk: het Weserstadion was niet veel kleiner dan de voetbaltempel aan de Maas, dat van FC Drita was een factor drie kleiner.

Het werd de eerste wedstrijd van Arne Slot als trainer in het onvolprezen stadion aan de Maas. Met publiek; dat was in het vorige seizoen meestal anders geweest. Slot keek wat om zich heen toen hij op deze zonnige zaterdag met zijn staf het veld betrad. Een nieuwe oefenmeester, nog op zoek naar nieuwe spelers en vooral ook naar het juiste elftal om mee te spelen.

Als je de namen van toen zag, week dat nog niet eens zo veel af van wie er aan het einde van het seizoen zouden spelen. Justin Bijlow raakte later zwaar geblesseerd en in de achterhoede was er één die nog zou verdwijnen: centraal achterin stond Leroy Fer tussen Pedersen, Senesi en Malacia. Het middenveld kende met Toornstra, Til en Kökçü vertrouwde namen en ook voorin maar één echt verschil met later. Tussen de vleugelaanvallers Linssen en Sinisterra stond Róbert Boženík.

De Slowaak als eerste keus dus: hij kreeg de voorkeur boven andere opties. Feyenoord was zoekende naar de beste oplossing voor de spitspositie. Boženík zou in augustus verhuurd worden en daardoor in dit seizoen nauwelijks meer een rol spelen. 'Hij is onderweg naar Düsseldorf om medisch gekeurd te worden', zou Arne Slot daar later over zeggen. 'Als hij door de keuring heen komt, gaat hij daar voor één seizoen naartoe. Hij heeft het vorig jaar moeilijk gehad. Ik ben hem minuten blijven geven, maar je ziet toch dat het lastig voor hem is. Dan moet je eerlijk zijn tegen elkaar. Ik denk dat het de beste oplossing voor hem is. Hopelijk gaat hij heel veel spelen, want van speeltijd was hij hier niet zeker. Dan hopen we hem beter terug te krijgen, volgend jaar.'

Meer nog dan de uitslag, zou de speelwijze van deze oefenwedstrijd tegen Werder Bremen interessant zijn. Naar welk systeem werkte de opvolger van Dick Advocaat toe? En welke resultaten kon hij daarmee bereiken?

Het vriendschappelijke potje op die prachtige zomerdag in juli begon met een minuut stilte. In schrill contrast met het zonnetje in Rotterdam stond men zestig tellen stil bij de meer dan tweehonderd doden die – vooral in Duitsland, maar ook in België – gevallen waren als gevolg van overstromingen, eerder diezelfde maand. Het was de dubbelheid die hoorde bij de tijden waarin we leefden. Achter het doel aan de kant van het uitvak was een zomerterras opgesteld. Toen er tijdens de lockdown veel niet kon en niet mocht, was daar een mogelijkheid bedacht voor een hapje en een drankje. Niet waar dit stadion voor bedoeld is, maar beter dan niets.

Jens Toornstra liet zien dat hij er zin in had. De man die zo vaak geprezen werd om de enorme afstanden die hij aflegde, had er inmiddels 32 rondjes om de zon opzitten. Je zag het niet aan hem af, deze harde werker die telkens weer veel strijd leverde. Jens kende de recente successen: kampioen, bekerwinnaar, de Johan Cruijff Schaal. Hij had met zijn huidige club gewonnen wat er in Nederland te winnen viel. Vier keer was hij voor Oranje uitgekomen. Weliswaar alle keren vriendschappelijk, maar hij was daarom niet minder een international.

Het was deze Toornstra die al in de vierde minuut probeerde te scoren, na een fraaie samenwerking met Marcus Pedersen. Deze verdediger gooide in vanaf de rechterkant op het moment dat Jens de vrije ruimte in dook. Zo ongeveer vanaf de plaats waar Dirk Kuijt in de kampioenswedstrijd de bal al vroeg vol op de slof nam en voor de bevrijdende openingstreffer zorgde, haalde de huidige nestor van Feyenoord minder fortuinlijk uit. Het schot ging over.

Na zes minuten spelen was het wel raak. Een schitterend doelpunt. Hij en de man van de assist, Marcos Senesi, staan rond de middenlijn. Jens in het midden, Marcos aan de linkerkant. De Argentijn kijkt en zoekt. Alle ogen zijn even op hem gericht. Hij dribbelt dan een meter of twintig en Toornstra zet het op een lopen. Hij sprint domweg dwars over de as van het veld. De voorzet van de verdediger is precies op maat en de oprukkende speler weet strak de rand van buitenspel op te zoeken. Ter hoogte van de strafschofstip gooit Toornstra doeltreffend zijn rechtersvoet tegen de bal. Zó doe je dat.

De man uit Ter Aar krabbelt overeind en het publiek juicht. De handen gaan de lucht in en de duim omhoog. Die duim is voor Marcos Senesi. De beide spelers die hier de hoofdrol vervullen omhelzen elkaar. Niet uitbundig, gezien het geringe belang van deze wedstrijd. Maar ze hebben wel wat te vieren: Feyenoord deed wat het moest doen, namelijk het offensieve plan van Arne Slot tot uitvoering brengen.

Langs de zijlijn schroeft de nieuwe trainer met een tevreden gezicht de dop op zijn flesje water. Dit is wat hij wilde zien. De volle zon beschijnt zijn grijze stafpolo en zijn glimmende hoofd. Een iconisch beeld, dat is misschien wat overdreven, maar wie aan het einde van het seizoen dit moment onder ogen kreeg, kon er achteraf veel verwachting in zien. Wat zou dit seizoen gaan brengen? Meer van dit soort glansrijke momenten, maar dan voor een prijs? Of wordt dit inderdaad het grauwe jaar dat 'kenners' voor deze club zonder centen voorspellen?

Net voordat de klok op 21:00 springt, stuitert er een bal hard op de lat van de tegenstander. Het is het slotakkoord van een fraaie combinatie van Bryan Linssen en Guus Til. De aanvaller – in deze wedstrijd nog op de rechterflank opgesteld – schiet vanaf de rand van de zestien met de buitenkant van zijn rechtersvoet op het doel. Ondanks het maar matig gevulde stadion klinkt er een luid en welverdiend applaus.

Hoe simpel iets ook helemaal mis kan gaan, blijkt enkele minuten later. Er is eigenlijk niet zo veel aan de hand. Pedersen doet gewoon zijn taak, namelijk vroeg storen en hoog druk zetten. Hij verliest het duel, maar dat kan het probleem nog niet zijn. De bal komt bij Leroy Fer, dus er lijkt geen vuiltje aan de lucht, zo vlak na een drinkpauze, halverwege de eerste helft van deze warme zaterdagmiddag. Maar niet alleen de spelers zijn van water voorzien. Ook het grasveld is op deze dorstige dag riant gedrenkt. Fer glijdt uit. Eén verdediger slechts, maar het gevolg is niet gering. De Amerikaanse spits Joshua Sargent wordt op maat aangespeeld. Hij raakt de bal één keer, vol en hard met zijn linkerbeen, op een meter of twaalf vanaf het doel.

Het is vriendschappelijk, maar toch: hoe kan dit? Onhandigheid of domme pech van Fer? Is het gebrek aan snelheid of niet kort genoeg dekken van Senesi? Of gebeurt hier precies waar al die pessimisten bang voor waren: dat Feyenoord de kwaliteiten gewoonweg niet heeft voor offensief spel en hoog druk zetten?

Niet veel later zorgt Fer er bijna voor dat de voorsprong weer op het bord staat. Zijn fout wordt net niet door hemzelf goedgemaakt. Terwijl hij een stap terug moet doen omdat de bal vanuit een hoekschop achter hem komt, weet hij nog redelijk hard in te koppen, niet ver onder de lat. De doelman kan de bal wegslaan en er een nieuwe corner van maken.

De wegglijdende Fer oogt als dé oorzaak van de tegentreffer. Maar in hoeverre kan hij er iets aan doen? Bij de kopbal deed hij niets verkeerd. Een alerte keeper kan nu eenmaal fraaie doelpunten in de weg staan. In de extra tijd van de eerste helft laat diezelfde Leroy Fer de Amerikaanse spits van de tegenstander bij hem weglopen. De verslaggever van de NOS telt 'm al voordat er geschoten is. 'Dit is eh, Sargent... Is dat geen buitenspel? Dan is dit twee... Nou, ja nee, dat loopt helemaal verkeerd af, wat Sargent daar had bedacht.' Het klonk haast teleurgesteld. Deze hoorde gewoon te zitten.

De tweede helft is minder spectaculair en ach, dit oefenpotje is vriendschappelijk en het is warm. Vanaf de tribunes klinkt het bekende ‘Komen wij uit Rotterdam?’, het vraag- en antwoordspel dat meestal pas wordt ingezet als er een overwinning te vieren valt, terwijl hier de stand nog gelijk is. Dan zet Malacia een aanval in. Hij komt inderdaad uit Rotterdam. Hij debuteerde in Feyenoord 1 in 2017. Prijzen heeft hij tot nu toe niet zelf kunnen pakken. Dat kampioenschap kwam voor hem te vroeg. En de bekerfinale van 2020 ging niet door.

Nu breekt hij door in de vijandelijke zestien. Hij wordt tegen het gras gewerkt tussen twee Duitse verdedigers. Strafschop. Zijn nog jongere ploeggenoot mag achter de bal gaan staan. Keihard belandt zijn schot aan de binnenkant van het zijnet terwijl de keeper op de andere hoek gokt. Onberispelijker kan een penalty haast niet zitten. Boženik vliegt hem om de hals, meteen daarna volgen de felicitaties van Toornstra. Twee mannen die wellicht zelf de schutter hadden willen en kunnen zijn. De Slowaak is twee maanden jonger en zou achteraf niet veel meer in actie komen. De Turkse Nederlander staat aan de vooravond van een seizoen dat memorabel genoemd gaat worden.

Het begrip ‘blessuretijd’ krijgt een vervelende bijbetekenis als Luis Sinisterra na het verstrijken van de reguliere speeltijd bij een tackle vol op zijn kuit wordt geraakt. Hij verlaat hinkend en ondersteund door een verzorger het veld. Drie minuten later fluit de scheidsrechter af en is die verzorger druk met ijs in de weer. Als dat maar goedkomt.

Een paar dagen later, op dinsdag 20 juli, analyseerde Mikos Gouka in het Algemeen Dagblad de situatie bij Feyenoord. ‘De aanpak van Arne Slot slaat aan’, schreef hij. ‘Maar de trainer ziet ook dat dit team heel kwetsbaar is als er geen extra spelers naar De Kuip worden geloodst.’ Zijn vragen aan de kersverse coach gingen over de komst van Jahanbakhsh en een centrale verdediger. De Oostenrijker Gernot Trauner bleek ook in beeld te zijn.

Toch stelde Slot dat de selectie daarmee nog niet compleet was. 'Dat heeft iedereen toch kunnen zien tegen Werder Bremen? Wij moeten er spelers bij hebben als we tenminste competitief willen zijn met Ajax, PSV en AZ.'

Mikos Gouka meende dat deze drie ploegen een straatlengte voorsprong op Feyenoord hadden. Toch zou de club uit Rotterdam vanaf speelronde 4 in de ranglijst telkens bij de bovenste drie staan, terwijl AZ na een moeizame seizoenstart niet verder meer opklom dan de vierde plaats. En zelfs die notering op de ranglijst zouden de Alkmaarders moeten opgeven.

Gouka somde de spelers op die recent verdwenen waren: Eric Botteghin, Uroš Spajić, Steven Berghuis, Nick Marsman, Jordy Wehrmann, Bart Nieuwkoop, Luciano Narsingh, Sven van Beek en Lucas Pratto. Dat lijstje varieerde nogal als je keek naar wat de toegevoegde waarde per speler was geweest. Gouka noemde ook de recente aanwinsten. Ofir Marciano kwam transfervrij. Marcus Pedersen werd van Molde overgenomen als rechtsback, Guus Til als huurling van Spartak Moskou, Alireza Jahanbakhsh van Brighton & Hove Albion en Francesco Antonucci maakte een overstap van Volendam. Of eigenlijk van Monaco, dat hem verhuurde.

Volgens de journalist viel er van de jeugdspelers nog niet veel te verwachten. Ook niet van de zestienjarige Antoni Milambo en de twee jaar oudere Lennart Hartjes, 'al laten die twee jonge jongens wel keer op keer zien over veel potentie te beschikken.' Allemaal namen en inschattingen, rondom die ene vraag: was Feyenoord er klaar voor om aan een mooi seizoen te beginnen?

3. FC DRITA (UIT)

2^e kwalificatieronde – donderdag 22 juli 2021 (0-0)

‘Als ik ze met een Nederlandse ploeg moet vergelijken, is het een beetje het niveau van PEC Zwolle’, zei Simon Loshi tegen ESPN. Deze onbekende speler had een opleiding in de jeugd van Feyenoord gehad. Hij was geboren in Tilburg, maar zijn familie kwam uit Kosovo. En nu speelde hij daar bij Feronikeli Drenas. Loshi kende nog wat mannen uit de jeugd: Lutsharel Geertruida, Achraf El Bouchataoui en Orkun Kökçü waren ploeggenoten van hem geweest. Hij ging bij de jeugd van ADO verder, terwijl deze jongens hun weg bij Feyenoord voortzetten.

Loshi zou een half jaar later terugkeren naar Nederland en gaan spelen bij ASWH uit Hendrik-Ido-Ambacht, Tweede Divisie dus. Maar waar het nu vooral om ging, is dat hij Nederlands sprak en de aanstaande tegenstander kende. In het land der blinden is Eenooog koning: hij was een deskundige. ‘Ze hebben deze zomer drie spelers bij ons weggehaald’, zei Simon Loshi, die met ‘ons’ de Kosovaren bedoelde. ‘Goede voetballers. Zij spelen echt een soort tiki-taka-voetbal. Ze proberen altijd het spel te maken en ze zijn technisch. Ik verwacht niet dat ze dat tegen deze tegenstander ook zullen doen. Normaliter gaan ze dan wat achterover hangen.’ De Brabander zag het wel zitten voor zijn vroegere ploegmaatjes van Rotterdam-Zuid. ‘Ik denk dat Feyenoord in Pristina met 1-3 wint’, aldus de man die als een van de weinigen in Nederland iets van FC Drita wist.

Het voorspellen van uitslagen heeft altijd iets vreemds. Veel mensen doen eraan mee, maar wat betekent het nou eigenlijk? Winst, verlies of gelijkspel van tevoren goed hebben is al heel wat. Maar wat is nu eigenlijk de waarde van prognoses als 1-3 of 2-4? Hoe reëel is het om waarde te hechten aan dit soort data uit de glazen bol? Het kan net zo waarschijnlijk 1-2 worden. Of 1-4.

Voorspellen: je kunt in wezen maar drie of vier zinnige dingen doen. Kijken welke ploeg op papier sterker is of de onderlinge uitslagen van de afgelopen jaren onder elkaar zetten. Of van de afgelopen weken, tegen andere tegenstanders. Verder is het vooral op je gevoel afgaan. Dat alles bij elkaar maakt dat de kans dat je goed gokt groter zal zijn dan 33%.

Feyenoord speelde in de competitie van 2020/'21 zeventien uitwedstrijden. Dat resulteerde in dertien verschillende uitslagen, variërend van een 3-0 nederlaag tot 1-4 winst. Geen enkele score kwam vaker dan twee keer voor. Als je de getallen wat ruimer wilt nemen: alle 306 duels samen resulteerden in 32 verschillende uitslagen. De eindstand van 1-1 kwam daarbij het vaakst voor, en wel 41 keer, gevolgd door 1-0 en 0-1. De meest 'gangbare' uitslagen telde je vijftien tot twintig keer. Op de gok zou je een kans van nog geen 5% hebben.

Eigenlijk zei de uitspraak van Simon Loshi niet veel meer dan: ik verwacht dat ze wel gaan winnen en dan niet heel ruim. Twee punten verschil én een tegentreffer, dat is het beeld dat hij had. Een beetje het niveau van PEC: Feyenoord had de laatste keer uit in Zwolle met 0-2 gewonnen en de keer daarvoor met 2-4. Die 1-3 had dus inderdaad gekund. Of de voorspelling waarde had, was nog de vraag. Hij kwam in ieder geval niet uit: het werd 0-0. Geen overwinning, geen drie doelpunten. En ook al geen tegentreffer.

In de kranten viel vooraf het bekende woord 'onderschatten'. Feyenoord had een trauma overgehouden aan 2018, toen het in de voorronde van de Europa League met 4-0 van het Slowaakse AS Trenčín verloor. Hadden de Rotterdammers toen ook zo'n beperkte selectie? Bart Nieuwkoop, Jan-Arie van der Heijden, Jens Toornstra en Steven Berghuis. Daar waren we kampioen mee geworden, toch? Justin Bijlow in het doel en Jordy Clasie op het middenveld: niet typisch een voetbalploeg die met 4-0 van een matige tegenpartij verliest.

‘Je kunt je in iedere tegenstander verslikken en het is aan ons om dat nu te voorkomen’, zei Jens Toornstra vooraf tijdens de persconferentie. ‘FC Drita is – net als Trenčín toen – een grote onbekende. We hebben dit team geanalyseerd. Drita heeft een ploeg die probeert te voetballen, maar die ook gevaarlijk kan worden in de tegenaanval. Ik heb ze zien spelen tegen een club die ik ook niet ken. Er is bij mij in ieder geval geen sprake van onderschatting.’

Ook Arne Slot had de tegenstander serieus bekeken. ‘Ze spelen verzorgd voetbal, maar zetten niet al te hoog druk’, wist hij. ‘Hun buitenspelers zijn zeer gevaarlijk, zeker op de counter.’ Dat zou betekenen dat je bang moest zijn voor 2-2 of 3-3, want niet al te sterke, inzakkende ploegen krijgen altijd wel tegentreffers én pikken verrassende doelpunten mee. ‘We zullen echt vol aan de bak moeten’, zei Slot. ‘We hebben afgelopen seizoen niet dusdanig gepresteerd dat wij in de positie zijn om ploegen te onderschatten. Bovendien zie je dat de krachtsverschillen in internationale wedstrijden altijd klein zijn, ongeacht wie tegen wie speelt.’ Op dat laatste viel wel wat af te dingen. Dit was geen AS Roma.

Natuurlijk, als supporter ben je blij als je van tevoren leest dat gemakzucht het probleem niet zal gaan worden. Aan de andere kant: als je tweemaal heel goed moet zijn om de nummer 2 in een niet zo sterke competitie te verslaan, hoeveel vertrouwen heb je dan eigenlijk nog in jezelf? En wat heeft deze ploeg dan nodig om voor de eigen Eredivisie naar Alkmaar of Arnhem te gaan? Om van twee andere grote steden maar te zwijgen.

Zwijgen deed de sportredactie van Trouw een dag later niet, maar de krant had in de kop niet veel woorden nodig. ‘Blamage Feyenoord bij Drita’. De krant sprak in de tekst eronder over ‘een zwaar teleurstellend gelijkspel’. Kennelijk had men toch wel verwachtingen gehad.

‘De Conference League is de nieuwe derde rangscompetitie die de UEFA heeft opgezet om met name ook clubjes uit kleinere voetballanden een kans op Europese wedstrijden te geven’, schreef Trouw, de denigrerende verkleinvorm niet schuwend. Om aan te geven wat het niveau was, werd een reeks van namen opgesomd: Breidablik, KuPS, Vorskla, Beducnost Podgorica, Birkirkara, FK Panevezys, Quarabag FC en Sudova. Toegegeven: daar zaten er weinig tussen die bekend waren uit de Champions League. Anders gezegd: er waren wel abonnees die niet uit hun hoofd wisten dat Breiðablik (zo schrijf je het eigenlijk, met zo’n rare d) uit Kópavogur kwam, de tweede stad van IJsland.

Trouw schetste aan de hand van randzaken dat dit toch echt niet het kaliber was waar een gezonde Hollandse ploeg tegen wou spelen, laat staan gelijkspelen. ‘Het debuut van Feyenoord in deze competitie verdiende het predicaat Europees voetbal niet’, stelde de krant. ‘FC Drita (“Drita” betekent “licht” in het Albanees) had voor deze wedstrijd uit moeten wijken naar een stadionnetje in Pristina, omdat het eigen gammele onderkomen in Gjilan niet aan de UEFA-eisen voldeed.’

Ontmoetingen met onbekende clubs hebben altijd iets dubbels. Enerzijds is het gewoon voetbal: twee keer elf mannetjes, die tegen een bal trappen. Maar de entourage is zo anders. En hoe speel je tegen een ploeg die je alleen van de videobeelden kent die speciaal daarvoor met je gedeeld zijn?

Voordat de spelers het strijdveld betreden, richt de regisseur de camera op de fraaie zomerhemel. Het is negen uur in de avond, aardig donker al, en best nog warm: een graad of twintig. De bijna volle maan prijkt aan een heldere hemel. Als de camera naar de gang gaat waar de spelers uitkomen, zie je dat je in een heel andere wereld bent. ‘Me krenari dhe përgjegjësi’, luidt de spreuk boven de hoofden van de spelers. Google Translate zegt dat het iets met vreugde, trots en verantwoordelijkheid is.

‘Dit zijn de strakke koppies van de Feyenoorders’, zegt commentator Leo Oldenburger als de spelers in uittenuet het veld betreden. Qua kapsel heeft de commentator zelf net zo’n strak koppie als Arne Slot en de nog niet gearriveerde Kale Kletser. Maar hij doelde niet op de haren. Was de gezonde wedstrijdspanning er? Zolang de bal niet rolt, zul je als verslaggever naar andere dingen moeten kijken. Hoe staan de gezichten? Monden en ogen vooral. Zijn de ruggen recht? Wordt het oogcontact met anderen gezocht of juist vermeden? Als er niet afgetrapt is, kun je nog niet veel zinnigs zeggen. Een volle maan in beeld of een kaal hoofd: dat is waar je het mee moet doen.

Fer maalt wat op een stukkie kauwgom, Linssen oogt peinzend, Guus Til een beetje afwezig zelfs. Malacia die een keer kucht... De regie kiest voor een shot van een toeschouwer in een rolstoel. Een wat oudere man. Een blauwe pet en een bril, de handen in de zakken van een beige jas. Een mondkapje ook. Fijn dat die man erbij kan zijn. Maar je zou liever een bruisend uitvak in beeld krijgen. Mannen met sjaals en bier. Uitsupporters waren niet toegestaan, al werden er toch zo’n honderd verwacht.

In de zevende minuut lost Bannis een schot op de keeper na een prima pass van Kökçü. De hoek is lastig. Guus Til gebaart na deze doelpoging dat hij er toch echt een stuk beter voor stond. Een tikkie breed zou zeer waarschijnlijk tot een vroege 0-1 hebben geleid. Gelukkig heeft de tegenstander ook geen spits die elk kansje dat hij krijgt meteen verzilvert. Halverwege de tweede helft krijgt Marko Simonovski de bal aangespeeld van de rechterflank. Die stuit van zijn voeten en belandt bij aanvoerder Fer, die rustig kan uitverdedigen.

Er worden van Feyenoordzijde wel aanvallen ondernomen, maar de afronding faalt telkens. Na bijna een half uur spelen schiet Luis Sinisterra via de keeper op de paal, maar hij blijkt in buitenspelpositie aangespeeld te zijn. Tien minuten voor rust neemt Toornstra het doel onder vuur. Zijn schot gaat recht op

de keeper, die – zoals zo vaak – voor wegstompen kiest. Ook Linssen probeert een paar minuten na rust iets. Zijn inzet gaat naast het doel. In de zestigste minuut schiet Malacia zuiverder, maar dan is daar weer die stompemde doelvredediger.

Na negenenzestig minuten spelen doet zich de grootste kans van de wedstrijd voor. Een voorzet van Pedersen vanaf rechts wordt door Til vlak voor het doel naast geschoten. Tot dubbele frustratie van Sinisterra, die vlak naast hem stond. Zijn rechterbeen ging al naar achteren om te schieten, maar de doelpoging van Til maakte dat de bal zo ver niet kwam. Verslagen ligt hij in het gras. Geen sterke verdediger tegenover je hebben, en dan een kans ontnomen worden door een ploeggenoot...

Tien minuten voor tijd wordt Til gewisseld voor Antonucci, de Belg van Italiaanse afkomst, die hier zijn debuut maakt en de rest van het seizoen niet meer zal spelen. Bijna wordt het een droomdebuut. Dankzij de vijf minuten blessuretijd mag hij een kwartier lang meedoen. Vlak voor het eindsignaal wordt een verre opportunistische trap van Toornstra matig weggewerkt door de verdediging. De voorzet landt voor de voeten van de debuterende invaller, net buiten het strafschopgebied, bijna recht voor het doel. Hij aarzelt niet, maar haalt met links uit. Twee keer stuitert de bal over het gras, en daarna tegen de paal. Er zijn op dat moment nog zes seconden te spelen. En misschien wel erger dan dat: het schot stuit ook nog eens hard en hoog terug tegen het hoofd van Róbert Boženík. Die is alert genoeg en de keeper ligt al op de grond. Hij springt ook nog eens goed; wat kan hier nog misgaan? Antwoord: de domme pech dat hij er gewoon net niet bij kan. Een halve minuut later fluit de Noorse scheidsrechter Espen Eskås af.

Televisiekijkers zien dat Boženík, nadat hij opgekrabbeld is, de mouw van zijn shirt langs zijn mond haalt en ernaar kijkt. Het lijkt wel of hij denkt te bloeden... Maar de bal kwam toch niet in zijn gezicht? In de herhaling kun je goed zien dat het de linker-

bovenarm van Ardian Cuculi is die hem zojuist bezeerde. Boženik protesteerde niet. Liep hij er dan zelf tegenaan? Van opzet was geen sprake, maar er zijn in de geschiedenis van het Europese voetbal heus wel strafschoppen voor minder gegeven.

Het Dagblad van het Noorden klaagde een dag later niet alleen over het niveau en de uitslag, maar ook over de wedstrijd zelf, die geen fraai schouwspel geworden was. 'Wel had de ploeg van Slot de overhand en kreeg Naoufal Bannis een aardige kans, die de keeper van FC Drita goed met zijn benen stopte', schreef de krant. 'De Kosovaren lieten zich mondjesmaat zien via de counter. Maar de wedstrijd sleepte zich gezapig voort. Feyenoord wilde wel, maar speelde in een te laag tempo om de opponent kapot te spelen. Ze waren dominant, maar te gemakzuchtig in de eerste helft.' De verslaggever zag dat het na rust hetzelfde liedje was. Veel balbezit, weinig vloeiende combinaties.

Sprekend was de lichaamstaal van de spelers meteen na afloop. Eigenlijk zei die meer dan de commentaren in de kranten. Die van Feyenoord dropen af. De mannen van FC Drita stonden te juichen alsof ze net een overwinning behaald hadden. Achteraf zou blijken dat ze inderdaad best een knappe prestatie hadden geleverd, namelijk 0-0 thuis tegen een latere finalist. Dat zou alleen Olympique Marseille ze nog nadoen.

4. PAOK SALONIKI

vriendschappelijk – zondag 25 juli 2021 (1-2)

Bijlow, Pedersen, Burger, Senesi, Malacia, Toornstra, Til, Kökçü, Linssen, Bannis en Sinisterra. Dat was de opstelling waarmee Arne Slot het veld in ging tegen de eerstvolgende buitenlandse tegenstander: een oefenduel tegen PAOK Saloniki. Sinisterra was gelukkig ook tegen FC Drita inzetbaar geweest, maar het was wel even schrikken toen de linksbuiten strompelend het veld werd afgeholpen in de oefenpartij tegen Werder Bremen.

Hij werd niet gewisseld, omdat zijn blessure pas halverwege de extra tijd ontstond. Bovendien waren er domweg geen reserves meer beschikbaar. Diemers, Teixeira, Bannis, Vente, Burger, Hartjes en Milambo waren alle zeven al ingevallen. Alleen de negentienjarige Thijs Jansen zat nog op de bank. Hij had voor die paar minuten zijn blauwe keeperstenuue kunnen ruilen voor het rood-wit, maar dat was de moeite niet waard, zeker niet in een vriendschappelijke partij.

Zijn naam zou in het komende seizoen vaker worden genoemd dan de bedoeling was, na de blessure van de eerste keuze voor de keeperspositie. Jansen, die in 2014 begon bij de Academy, had recent zijn eerste profcontract getekend. 'Ik leer veel van de andere keepers', zei hij daarover tegen Feyenoord Media. 'Hoe zij coachen bijvoorbeeld en wat ik zelf kan zeggen.' Thijs zat meer op de bank om te leren dan om in te vallen. Een school-bank was het eigenlijk. 'Mijn ambities voor komend seizoen? Mee blijven trainen met het eerste zoals ik nu al doe. Verder wil ik goede wedstrijden keepen voor de Onder 21 en kampioen worden met dat team. En natuurlijk mezelf blijven ontwikkelen, zodat ik een nog betere doelman word.'

Dat er tegen Werder Bremen niet meer reserves op die bank zaten, zei iets over de selectie die niet op sterkte was. Bij die tweede oefenwedstrijd tegen PAOK Saloniki ging dat de goede

kant op. Toen verscheen er in de tweede helft een vrijwel nieuw elftal op de groene grasmat: Marciano, Skogen, El Bouchataoui, Burger, Hendriks, Milambo, Diemers, Hartjes, Jahanbakhsh, Antonucci en Boženík. Wouter Burger, die de aanvoerdersband kreeg, was de enige die voor rust ook had gespeeld. Het meest interessant: de spitspositie. Bannis speelde bij de ploeg die als basis gezien werd, Boženík met de reserves.

Toen de vele invallers het veld betraden, draaiden de camera's van ESPN naar Alireza Jahanbakhsh. Die was nog bezig met het vinden van de juiste vorm, maar was wel een speler van wie er wat verwacht werd. Hij moest Steven Berghuis vervangen. In de loop van het seizoen zouden we zien dat niet hij dat deed, maar een collectief van spelers die goed met elkaar optrokken. Niet één rechtsbuiten of aanvoerder, maar een heel elftal verving hem en deed dat zo goed, dat het vertrek nauwelijks als verlies ervaren kon worden. De man die wellicht zijn aanvoerdersband zou overnemen, Leroy Fer, ontbrak omdat hij geen drie keer kon spelen in zo'n korte tijd.

De wedstrijd begint lekker. Al na 37 seconden krijgt Feyenoord een corner, die teruggaat op Toornstra. Die bereikt bij de achterlijn Linssen, die kan voorzetten via een volley. Bannis komt daar niet bij; Til probeert in de verre hoek te koppen, maar zijn inzet wordt via het achterhoofd van Wouter Burger het doel in gewerkt. Doelman Živko Živković is kansloos. Burger staat zelf met zijn rug naar het doel als de bal erin verdwijnt. We spelen dan 68 seconden. De grijns op de gezichten is mooi om te zien. Wouter zelf wat ingetogen, beschaamd haast. Hij kon er ook niet veel aan doen dat Til tegen hem aan kopte. Linssen schaterlacht, maar die heeft daar ook nooit zo veel voor nodig. Bryan had die kolderieke kluts vanaf de eerste rang kunnen zien. Hij was een paar meter achter de doellijn geland en stond daar bijna naast de cameraman te kijken hoe het afliep. Langs de zijlijn zitten ook John de Wolf en Robin van Persie met een brede lach.

In de vijfde minuut wordt zichtbaar hoe het offensieve spel van Feyenoord ook een keerzijde heeft. Als hoog druk zetten niet het beoogde effect heeft, volgt er een counter. Opnieuw een glijpartij, nu niet van Fer, maar van Senesi. Een grote kans op een snelle gelijkmaker. Rechtsback Pedersen heeft de vacature in het centrum waargenomen. Het wordt vanaf de tribune gadegeslagen door Gernot Trauner, de nieuwe aanwinst.

Pech in de dertiende minuut. Of eigenlijk is het niet eens pech, maar een te korte terugspeelbal van Senesi. Justin Bijlow komt uit zijn doel, kan niet op tijd ingrijpen en krijgt een strafschoep tegen. Hij protesteert niet fel. Misschien vindt hij het aardiger om dit onrecht via de handschoenen te bestrijden. De herhaling van de televisiebeelden laat zien dat er nauwelijks contact is. Overduidelijk is dat Néelson Oliveira al begint te vallen voordat ze elkaar raken. Christos Zolis verzilvert de cadeaubon met een schot door het midden. Bijlow gokt op een hoek.

Na twintig minuten wurmt Kökçü zich tussen drie of vier tegenstanders door al dribbelend de zestien in. Zijn harde schot gaat over. Enkele minuten later wordt Pedersen vrijgespeeld aan de rechterkant van het veld, maar zijn schot belandt recht in de handen van de keeper. Na ruim een half uur doet Toornstra het aan de andere kant van het veld niet helemaal goed. Hij wordt aangespeeld door Justin Bijlow en draait iets te nonchalant, waardoor hij de bal verspeelt. Middenvelder Stefan Schwab schiet daarna vanaf twintig meter naast.

Zo zijn er over en weer kansen voor beide ploegen, vaak door slordigheden of het geven van te veel ruimte. In de 38^e minuut heeft Pedersen veel vrijheid op rechts, waar hij andermaal de rechtsbuitenpositie van Bryan Linssen geleend lijkt te hebben. De voorzet stuit op Stefan Schwab, die de bal wel heel makkelijk van zich af laat stuiteren, zó voor de voeten van de vrijstaande Sinisterra. Die heeft voldoende tijd en ruimte, maar haalt haast onverschillig uit. Zijn schot gaat hard over.

Terwijl de laatste minuten van de eerste helft wegtikken en zo'n beetje de complete Feyenoordbank aan het warmlopen is voor de tweede helft, schiet Bryan Linssen van twintig meter hard op de lat. Aan zijn reactie is te zien dat deze oefenwedstrijd voor hem menens is. En uit de positie waar hij staat is op te maken dat er geschaafd en gezocht wordt met dit elftal. Want waar Pedersen veelvuldig op zijn plek komt, trekt de rechtsbuiten juist vaak naar het midden toe.

In de tweede helft opnieuw een vroeg doelpunt, nu van PAOK. Georgios Koutsias kan binnentikken nadat Ofir Marciano, in de plaats gekomen voor Bijlow, een lage voorzet met zijn vinger-toppen beroert. Die voorzet zou niet gegeven zijn als Lennard Hartjes zijn tegenstander wat sterker bestreden had. Ook niet als Ramon Hendriks sneller gereageerd had. De man van het doelpunt stond verder van de goal dan hij toen de voorzet kwam. Koutsias begint gewoon eerder met lopen.

Het is nu een wedstrijd tussen reservespelers. Oefenen, dat is het. Kijken welke spelers je kunt gebruiken. De ogen zijn daarom gericht op Alireza Jahanbakhsh, die zijn eerste minuten maakt. Halverwege de tweede helft speelt hij een paar tegenstanders behendig uit, waarna hij de bal bij Milambo krijgt. Die schiet van korte afstand tegen de keeper, in plaats van op Boženik, die positie koos voor het doel.

Zes minuten voor het einde is Alireza Jahanbakhsh opnieuw op dreef. Snel en behendig vindt hij zijn weg op de rechterflank. De voorzet op Boženik belandt op de handen van de keeper, en ook nu niet op de spits die opnieuw positie kiest. Je kunt je afvragen hoe het Boženik vergaan zou zijn als Milambo en Jahanbakhsh hem wel goed aangespeeld hadden. In beide aanvallen viel het fraaie voorbereidende werk van de Iraniër op, maar bij geen van deze acties werd de spits goed aangespeeld. Had hij twee doelpunten gemaakt, dan was het 3-2 geworden en stonden er twee treffers op zijn naam.

De Telegraaf had de 'bouwwerkzaamheden' van Arne Slot bij zijn nieuwe club waargenomen en zag daar 'gammele steigers'. Het vertrek van Steven Berghuis zou nog niet gerepareerd zijn. 'Natuurlijk, FC Drita is geen PAOK', schreef de krant. 'Ten koste van de voetbaldreumes uit Kosovo wordt donderdag normaal gesproken de derde voorronde van de Conference League gehaald. Maar dan moet Feyenoord minder slordig spelen. PAOK kreeg beide treffers in de schoot geworpen.'

Arne Slot was positiever. 'Ik heb een aantal prima aanvallen en vier of vijf goed uitgespeelde kansen gezien', zei hij. 'Dat waren er in 45 minuten al meer dan tegen Drita én tegen een iets sterkere tegenstander. We hadden tevreden kunnen zijn als we onszelf niet zo tekort hadden gedaan door zulke verschrikkelijk domme kansen weg te geven.'

Slot was wat minder in mineur over de mensen die hij ter beschikking had. 'Ik zei dat de selectie nog niet op orde was, maar doelde daarmee niet op het nog aantrekken van negen of tien spelers', zei hij tegen de pers, die hem kennelijk verkeerd had begrepen. 'Ik wilde zeggen dat Jahanbakhsh nog niet speelklaar was, dat we Trauner nog niet hadden, dat Ridgesciano Haps nog op de Gold Cup zat en Geertruida en Aliou Baldé geblesseerd zijn. Dat zijn jongens die voor ons van toegevoegde waarde kunnen zijn. En hopelijk kunnen we nog één of twee spelers aantrekken.'

Slot dacht in vergelijking met de pers milder over de creativiteit die werd gemist. En dat Drita veel kansen zou gaan krijgen, leek hem ook sterk, op basis van de wedstrijd die al geweest was. 'Het was een reëel beeld schetsen van wat je kunt verwachten als een tegenstander zo ver inzakt', zei hij na afloop nuchter. 'En als je geen spelers tot je beschikking hebt die makkelijk kansen kunnen creëren door een man uit te spelen. Maar ik zie echt wel verbetering.'

Of hij Jahanbakhsh zou laten starten en hoeveel minuten die zou kunnen maken, liet Slot in het midden. 'Afgelopen donderdag vond hij twintig minuten bij de beloften al heel zwaar. We gaan een lang seizoen tegemoet en zullen Ali hard nodig hebben', zei de Feyenoordcoach.

Een lang seizoen... Wat bedoelde Slot daarmee? Elk seizoen is even lang, behalve als je nog play-offs moet spelen. Of de finale van de Conference League. Rekende hij op een van beide?

*Nee! Het is afgelopen!
Feyenooooooooooord in de finale!
Van de Conference League.
Feyenoord flikt het.
Dat schit-te-rende Europese avontuur.
Krijgt een vervolg.
Op 25 mei, in Tirana.*

Leo Oldenburger, 5 mei 2022